

Ортелий

Валентин Дишев

Валентин Дишев

Ортелий

АПС,
2011 г.

ISBN - 978-954-9857-47-4

© Валентин Дишев, 2011 г.; © APC, 2011 г.,

Рисунка на корицата: Огнян Георгиев; тираж 300, формат 32/70/
100, печатни коли 2,25; постъпила за печат - 12.09.2011 г.;
излязла от печат 21.09.2011 г.; печат "APC Принт" и "Булгед".

Ортелий

Спарагмос

Измамих ви.

*Сам сторих силата вътре
видима за очите.*

*Сам се разчлених,
гадах,*

сам сбъдвах.

*Сега няма кой
да изяде сърцето ми.*

Измамих се.

Теодор

Публий

Роб съм.

Никой не ми казва "не".

Никой

не брои

с върха на ботуш

хърещите ми междуребрия;

не казва „падни”

(и „стани и върви” никой не казва)...

Никой.

Свободата е споделеност.

Стаза

Сега смятам да напиша
социално стихотворение
(казват – започнали да се котират) –
ще разхвърлям няколко чатала,
четири петолистия и храрка
(една – както всичко изредено,
ще се приеме за белег на дистанция
и презрително превъзходство,
то пък е необходимо, за да ми е
комфортно, докато размахвам
пръст).

Когато съм се въздигнал
достатъчно
ще дам път на гнева –
ще връчвам вини: поименно,
безапелационно,
ще сритам круши
(и пънове, пръкнали
крушите), ще се плюсна
в калта и ще вярвам
в диамантения си блясък
и неуязвимост...

само вечер,
пред огледалото,
с издути бузи,
ще се моля
да се замъгли...

Стихотворение с воден фон

На J. C., с почит

търсехме смисъла
в четене до гадене
гадаехме смисъла
ръб
поряза ме мамка ù
мида лаеща мида
всяка дума имаше
свой Мидас и свое
възмездие

*лицето на удавника
беше моето, Маурисио,
беше моето*

даже не забелязвахме
слънцето чертаещо пътеки
в парка на лицата ни
после в тяхната угар
алеи дерета и урви
все по-назъбени ронливи
и крехки
сушата размахваше
скришом ръце

*лицето на удавника
беше моето, Маурисио,
беше моето*

на брега
на две трети от края
на моето непоклатимо
безсмъртие
от шейсет години за живеене
нацърбено
от рибешки ухапвания
тропвам с крак
и се кикотя на езика цоп

*и сънят накрая ще бъде
завършен, Маурисио,*

сънят ще бъде завършен

когато мълча на езика
в който сънища няма

Колка

Когато
вечер
два пръста не стигат
отново да видя слънцето –
тежки корените ми
тежки на изток
дълъг е изтокът
дълъг
прашни пътищата му
копитата болезнени
косите сплъстени
болка е изтокът
болка
и песен –
искам
да се чуя в канте хондо
в канте хондо в дълбокото

искам
а гласът ми е кена
кена гласът ми

от други Анди
думите ми са метиси.

Защото не

Виждам
Не
Защото

Светлината вае
Длъгнестото тяло
На тъгата
Склоновете на
Теравао
Усмивката на
Люк
Сив косъм от
Бекет
(*“Смътно ей там на какво”*)
Защото не
Виждам

А кой тогава, по дяволите, е Варгас?

Докато вие
моят Дубровник
през декември
не от вятъра
не от вятъра пуст е Страдун
на моя език пищи
камъкът
на моя език мълчи
“Свети Спас”
хрипти само хрипти
без моя език
вярата ми се извъръща
и докато броя взривовете
тихо ми шепне
“Помни Педро Камачо”.

anunciador

Никой не прави нищо
нищо никой не прави
не бъди жестока Виктория
покорството на реката
е минало
нищо никой не прави
не прави нищо никой
не махай приборите Маргот
винаги сме на страната
на мъртвите
никой нищо не прави
нищото никой
сирената млъкна
и заляха петлите
думите ми
още нищо не знаеха

juntar

Думите драскат дланите
ми
харесват очакването за червено
само
когато плясна с ръце
се
превръщат в пух от глухарче после
в
неща и тежест
падат
цопват – попови лъжички
проблясват
изсъхват – риби на бряг
и
изчезват само така са мои
и
аз ги имам
ги
говоря ням
а
те ме пишат те
ме
изхабяват

като скрит епиграф от Онети
се изправват надеждите.

Черен лебед

Тук е Австралия,
скачай!
Разпознай
непознатото – заплюй
си го:
разчертай
про-
клетия свят
на квадратчета,
равни и ръбести –
удобни за складиране,
готови за клада
(про-
светените не горят хора –
магията по-дълго гори
и по-малко пуши);
промуши дъгата
с права линия,
пръв протегни шия
за подравняване

и не питай...

Когато сънуваш
черен лебед,
само когато,
си буден.

Да си игра
за нечие въображение;
да изучава
плавните ти описания;
да нищи
липсите и ги допълва;
да пише
собствената монография;
да идва
и си тръгва – при живота си...

Това осмисля
тленния ти
сън...

папирус, ако си.

Ако ли не – не дишай.

1881

Трябва да преминеш
през синьото и розовото
за да откриеш Африка
да се плъзнеш
по сухите дюни
и напълниш очите си с влага
да я изпиеш
до острите ръбове
на философски бордей
да броиш
разглобяваш
драскаш
по кората на времето
забавяш падането
забравяш свистенето
в един единствен
тон
ликува
дъждът
за дъжда

на дъжда
ликува

В седем стъпки
от едно до осем
осмата –
остра
и една.
Едно.

Арти

едно небе
и толкова кънтящи куполи
под него

Акустика

По-ниският
винаги вика.

Атлас

Нарекох го Теодор.

Трябваше да му дам граници.

Неограниченото не съществува.

Родих го в София, връчих му книгите и приятелите си, а после го пуснах да пътува. Трябваше да пътува. Да отиде до Новия свят и се върне, без да се завръща. Друг. Променен и променящ. Трябваше да повтори последните шест века. Или повече. Когато прибавих “П. Христов” към името му, не съзнавах защо е необходимо. Беше. Заради хоризонта на припознатата като родна цивилизация. Заради въпросите, които трябваше да пренесе. Заради търсенето.

Нямаше тяло. Късно беше роден. Беше само карта. След времето, в което картата измести реалността. Трябваше да му присъдя стойност. Координати. В края на модерността идентичността е низ от цифри. Изпратих го в Америките. Повторение. Върнах го в Европа, за да поеме към Африка. Всичко това предварително. Едва по-късно разбрах, че е било неизбежно. Този атлас е моята предопределеност. Моята реалност.

Точно толкова различна от “действителността”, както онзи атлас на Ortellius, положил началото на толкова пътешествия. В реалността. Създаващ я.

Следях пътуванията му. Лицето ми - място за поглед (прогледът беше негов). Разпознавах местата (и книгите). Нямаше как да не ги разпозна. Те бяха късчетата плът, които го събираха и запазваха цялостен. Присъстващи и отсъстващи. Често отсъствието е по-звучно. Кортасар, Маркес, Борхес, Варгас-Льоса, Онетти и Моъм, Сароян и Хесе, Ман и Маргьорит Юрсенар, Бекет и Пикасо... Последното ме изненада. После приех, че без този знак историята няма как да се изговори.

Внимателно ошрифтяваше цитатите там, където ги разпознаваше. Понякога грешеше. Ортелий.

Атласът, който ни предшества.

Нарече ме Валентин.

Повечето от стиховете в тази книга са публикувани в различни списания под името Теодор П. Христов. “Биографията” му можете да прочетете в електронното списание за литература “Кръстопът”...

Засаждане

Сечивото няма значение.

Силата

чрез пръстите

се влива.

Драскаш смирено,

отстраняваш корените

(посоката няма значение,

само отказът да посичаш),

създаваш пространство

за Утре.

Наместваш

внимателно своята грижа,

после зариваш...

Накрая

винаги идва

най-важният въпрос

на Историята

(първата буква няма значение,

преписвачите я променят):

Дали да измия ръцете си?